

Nekikrat reče gospa: »Rezika! ker si tako dobro dete, ti bom dala za božič novo obleko narediti. V prodajalnici sem že govorila o tem. Ná denarje, pojdi tje in kupi si onega blaga modre barve, ktero ti je tolikarj všeč«.

Gospa jej dá dva velika tolarja. Rezika si ogleduje denar in pravi: »O preljuba gospa! jaz imam obleke že zadosti. Ali moja sestra Franica ni v tako dobrem kraj, kakor sem jaz. Prav beraško je oblečena. Bila bi paž žalostna, ko bi na meni videla lepo novo obleko. Ai bi ne smela teh dveh tolarjev njej poslati? Ona me tako zeló ljubi, in ko sem zadnjič bolna ležala, je brž semkaj prihitela, in mi je tako ljubeznjivo lepo stregla.«

»Ti dobri otrok«, reče gospa, »piši svoji sestri, naj k nam pride. Obe bom potlej enako oblekla. Ker imate enako ljubezen med seboj, pa imejte tudi še enako obleko!«

Ljubezen bratov in sestrá,

Je znak čutila rajskega.

Bratovska ljubezen.

Bila sta dva brata. Eden je imel ženo in več otrok, drugi pa je živel sam zá-se. Po materi sta podedovala polje. To polje sta brata skupno obdelovala z dogovorom, da si bosta razdelila, kar bo na njem zrastle.

Rastla je pšenica na polji, in ko pride čas žetve, požaneta brata pšenico in jo v snope povežeta. Snope postavita v dva enako velika kupa in ju na polju pustita.

Po noči pa pride bratu, ki je sam záse živel, dobra misel v glavo. Pravi namreč sam sebi: »Moj brat ima ženo in otroke, te mora rediti. Ni prav to, če je moj kup ravno tako velik kakor njegov. Vstal bom, pojdem na polje in bom od svojega kupa vzel nekoliko snopov in je bom znesel na njegov kup; tega še opazil ne bo in ne bo mogel ugovarjati.« In kar si je izmislil, to stori.

Ravno tisto noč pa se prebudi tudi drugi brat in reče svoji ženi: »Moj brat je še mlad in je čisto sam; nikogar nima, da bi mu pomagal delati, in nikogar, da

bi ga tolažil, kadar je žalosten. Ni to prav, če mi ravno toliko snopov s polja dobimo kakor on. Vstaniva pa pojdiva na polje in prenesiva nekoliko snopov z našega kupa na njegovega. Tega še zapazil ne bo in ne bo mogel ugovarjati.« In tako tudi storita.

Drugi dan prideta oba brata na polje in vsaki se čudi, videti, da sta oba kupa še popolnem enako velika in nista v stanu razumeti, kako je to prišlo.

Naslednji dve noči naredita ravno tako kakor poprejšnji večer; vsak je spet prenesel nekoliko svojih snopov na drugega kup. Pa kako se začudita, da sta bila kupa zopet obakrat zjutraj enolika. En brat je namreč ravno toliko snopov prenesel kakor drugi.

Slednjič, četrto noč pa skleneta oba brata — vsak zá-se — paziti, če bi ne bilo mogoče izvedeti, od kod je to — in tù se srečata s snopi na rami, ktere sta hotela zopet prenesti.

To pa so ljudje zvedeli, kar sta bila brata storila. Menijo toraj, da kraj, kjer so ti snopi stali, mora biti ljubemu Bogu prijetniši, kakor vsak drugi zavoljo dobrega, kar se je tù zgodilo, ter postavijo na tistem prostoru svetišče Gospodu.

? ? ?

Ali poznaš, mladi čitatelj, to znamenje? Pravi se mu vprašaj. Jaz sem ga zato dal tù gori postaviti in sicer kar trikrat ob enem, ker te imam nekaj silno važnega vprašati.

Kaj neki?

Ti živiš že precej let na svetu, morebiti osem ali deset ali še več let. Želim ti, da bi živel še prav prav dolgo. Pa vsi ti dnevi, kar si jih že preživel in kar jih še boš, si niso enaki med seboj, marveč nekteri so imenitniši memo družih. Toraj mora eden biti med njimi najimenitniši, najvažniši.

O gotovo, v tvojem življenji je eno leto med vsemi leti najimenitniše; v tem najimenitnišem letu je en mesec